

lydig Rigsdagsmand, at man skulde kunne tillægge mig noget Saadant. Jeg har kun sagt, at, da der her handles om et Lovforslag, der angaaer en væsentligt administrativ Gjenstand, da jeg for mit Vedkommende derhos anseer den Fordeel, der ved samme skal opnaaes, for tvivlsom — altsaa ikke har nogen stærk Overbeviisning om, at Lovforslaget vil medføre Fordele, end sige, at det skulde være nødvendigt —, og da Ministeren derhos bestemt har udtalt sig derimod, saa vil jeg ikke være med til at tvinge Ministeren til at forelægge Lovforslaget til Hans Majestæts Sanction. Hvad Bægt de øvrige Landsthingsmænd ville tillægge et saadant Hensyn, beroer jo derimod paa deres Opfattelse af Lovforslagets reelle Bestaaenhed; ansee de Lovforslaget for at ville medføre et væsentligt Gode, eller ansee de det endog for at være nødvendigt, ja, saa finder jeg det ganske naturligt, at de stille dette sidste Hensyn over Hensynet til Ministerens Udtalelser; men i modsat Fald er det, at jeg tilraader Thinget at tage Hensyn til Ministerens Erklæring med Hensyn til et Lovforslag af en saadan Bestaaenhed som dette. Jeg troer hermed at have gjort Rede for, hvad jeg tidligere har gjort gjældende i formel Henseende, og at have fralagt mig en saadan Udtalelse, som at jeg skulde have sagt, at man ikke maatte vedtage Lovforslag uden Ministerens Tilslutning eller imod hans Villie. Naar den ærede Taler endeligt i sit Foredrag antydede, at der jo muligt kunde komme en anden Minister, som vilde gennemføre Lovforslaget, saa kan jeg dog ikke troe, at den Omstændighed, at vi enten vedtage eller ikke vedtage dette Lovforslag nu, skulde kunne føre til, at vi faae en anden Minister; jeg troer dog ikke, at dette Lovforslag paa nogen Maade skulde være skiftet til at hidføre en Ministercrisis. Vi vide jo endogsaa, at Ministeren ikke har i sinde at ville fremkalde en saa stor Conflict paa Grund af denne Gjenstand. Sagen staaer altsaa aldeles reent, idet Ministeren har sagt: Jeg vil forelægge Lovforslaget til Sanction, uagtet — thi det har han ogsaa sagt, og det med rene og klare Ord, under forrige Behandling — jeg anseer Lovforslaget for mere skadeligt end gavnligt, anseer det for snarere at være et Tilbagestridt end et Fremstridt. — Lige-

overfor denne Erklæring af en Fagminister om en Gjenstand som denne er det, at jeg, naar jeg ikke har nogen stærk Overbeviisning om, at Lovforslaget vil medføre Fordele — andre ærede Landsthingsmænd kunne have en saadan Overbeviisning, men jeg har den ikke —, ikke vil stemme for Lovforslaget.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Da jeg for tog Ordet, var det for at indbegaae de Betragtninger, med Hensyn til at stemme enten for eller imod Loven, som en æret Landsthingsmand hentedede fra oeconomiske Hensyn. Deconomiske Hensyn have ikke nogen som helst Betydning i denne Sag; den Sum, der er Tale om for Statskassen, er saa ubetydelig, og de Besparelser, der kunne ventes, ere heller ikke store. Derimod er det Diemed, Staten søger at fremme, og som den maa lægge megen Bægt paa at fremme igjennem de Foranstaltninger, hvorom her er Tale, af en saadan Vigtighed, og den Forandring, der her tilsigtes indført, saa stor, at man maa være særdeles varsom med at gjøre Experimenter. Medens altsaa det Deconomiske ikke kan være det Afgjørende ved en Sag som denne, ligger derimod ganske vist Hovedvægten paa det Spørgsmaal, hvorvidt det er rigtigt, at Examen afholdes ved de paa gjældende Anstalter, eller om det er rigtigt, at den henlægges til den fælles Examenscommission. Dette Spørgsmaal bragte det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) frem, og det blev derefter udførlig berørt af den ærede Ordfører. Jeg troer at skulde mig selv at gjøre det høie Thing opmærksom paa, at jeg ikke har været blind for dette Punkt, men at jeg har taget det under Overveielse med stor Omhyggelighed og stræbt at komme til en Anskuelse om, hvad der maatte være det Rigtigste. Resultatet af denne min Overveielse har været, at det nu for mig staaer klart, at det Helbigste er, at Afgangsexamen fremdeles holdes ved Seminarierne, og i at bibringe mig denne Mening har Udvalgets ærede Ordfører støttet mig særdeles meget, navnlig ved en Erklæring, som jeg i en anden Anledning har faaet fra ham, og som dreier sig om, hvorvidt det er heldigt at henlægge Afgangsexamen ved Latin-